

ÉLJÜK az IGÉT!

ÉLETIGE: 2016 augusztus hónap: (Mt.14,13.):

„A hír hallatára Jézus elhajózott onnan egy elhagyatott helyre, hogy egyedül legyen.”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! – Az előző életigében azt az életformát és életstílust próbáltuk felvázolni, ahol az ember nem a saját feje, kapkodása és szeszélyesen ösztönös ötletei után megy, hanem egy kozmikus méretű világ-tervbe illeszkedik bele minden erőfeszítése és fáradozása. S ezt azért tudja így megtenni, mert szüntelen egyeztetésben van Istennel, a mindenség Teremtő Urával, mindent az Ő láttatása, jóváhagyása és támogatása nyomán visz végbe. Csak maradjunk Jézusnak, Urunknak életpéldájánál. Szívének ezt a titkát Krisztus Urunk e szavakkal tárta fel: „Bizony, bizony, mondom nektek: A Fiú magától nem tehet semmit, csak azt teheti, amit az Atyától lát. Amit ő tesz, azt teszi a Fiú is.” (Jn. 5,19.) Ez a mindenséget átkaroló harmónia, összhang, a kinyilatkoztatás erejével hat számunkra, mint egy üzenet: „Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.” (Jn.13,15.) Meg kellene tennünk, de nem tesszük, hogy minden dolgunkat egy Istennel való szent egyeztetésben hajtsunk végre. De mi, az ősi engedetlenség gyermekei, mindent önfejűséggel oldunk meg, s csak később döbbenünk rá, hogy megoldatlanok dolgaink. Mondhatnám, csak a diszharmóniához, a romboláshoz értünk. Ez mind azért van, mert Isten nélkül tevékenykedünk, s így frusztrálódik, bagatellizálódik és elsilányul valamennyi foglalatosságunk. Fércmunka, fusimunka lesz egész életünk, mert mérvadó „művezető” nélkül tesszük azt, amit teszünk. Az Isten nélküli emberi tevékenykedés csak látszat-csillogás; a látszat alatt minden csupa toprongy, mint a turkálóban a zsák mélyén. Maga az emberi lény is méltóságát-vesztett toprongy lesz. – Aki eljut erre a felismerésre, abban kiakad valami és szinte felkiált: Ebből elég legyen, így nem mehet tovább! - Akkor ebben a szent rövidzárlatban jöhet egy megrendült kegyelmi pillanat, egy intuíció (felvillanás, felismerés), majd egy felkiáltás: Vissza a hithez! Menjünk le az alapokra! Isten az alap, rá építsünk mindent! A harmóniát helyre kell állítani minden szinten! A hitalap a rendezett élet feltétele! Ezt magyarrá így fordítanám le: Ha nem vagy összhangban Istennel, akkor ha megszakadsz is a nyüzsgésben, sem tudsz rendes emberré válni! A mi „rendes-mivoltunk” alapja egy hitben élő állandó kapcsolat Istennel. Ez az alap, s az alapokra kell lemenni. Ez az élet titka. Nem kell nagy fölajtást és rohangálást csinálni belőle, csak keresni kell az egyszerű, puritán megoldást. Krisztusért le kell szegényednem, azaz az eszköztáram tárlatát szanálnom, lomtalanítanom. Egy pusztai tájat kell magam köré varázsolnom: Matt színre, csillogás nélkül: Ez a MEGOLDÁS FELÉ VEZETŐ ÚT! Nem szabad megijedni a sivár tájtól, a sivatag zord látványától. Menjek ki Jézussal a pusztába! Ezt tette Urunk is: „Jézus elhajózott onnan egy elhagyatott helyre, hogy egyedül legyen” (Mt.14, 13.) A pusztá csendjét csak a sakálók távoli üvöltése törte meg olykor-olykor. De a zord látszat alatt nyugodtan végig lehetett gondolni mindazt ami volt, mindazt, ami van, s mindazt, ami ezután lesz. Az igénytelen környezeti hatás befelé fordítja a figyelmet. A nagy lomtalanítás majdnem eszköztelenné tesz. A sivatagban nincs komfort, nincs csörgedező patak, sőt még árnyékot adó fa sem. DE ott van Jézus, s benne a kozmikusméretű megoldás. A sivatag az egyszerű megoldást akarja adni, s kiderül, hogy maga Jézus az egyszerű megoldás. Igaz, a szent és a nem-szent lélek azért követte az Urat tusakodott és ott volt vele: „Akkor a Lélek a pusztába vitte Jézust” ...” „hogy a sátán megkísértse.” (Mt.4,1). Ebben a szellemi ütközetben tisztult ki benne a tisztán látható feladat. S ebben a pusztai csendben találjuk meg mi is helyünket, orientációnkat és biztonságos utunkat a „hogyan-tovább” –ra. A leegyszerűsített életvitel belsőleg tesz gazdaggá. Az egyszerűség mindig levisz az alapokra, a kezdésre, s a kezdés minden öröme. A sötét angyal – persze – ezt nem hagyja szó nélkül, de Isten sem hagy minket segítség nélkül, vagyis erőnkön felül. Igei biztatást is kapunk ehhez: „Hűséges az Isten, erőtkön felül nem hagy megkísérteni, hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírájátok.” (I.Kor. 10, 13.) Az agyonbonyolított életformában nem vagyunk képesek felülkerekedni a bonyodalmak rendezése fölé, s testileg-lelkileg tönkre megyünk benne. (A hitetlenség, mint életstílus ma ezt példázza:Az üresjáratú, rohanó életet.) Jogos a jelszó:’Isten nem ver bottal!’ De a leegyszerűsített életmód megadja a lehetőséget egy affektálás-, és nagyzolásmentes, de méltósággal s nyugalommal megáldott életformához. (Ez már a hit ajándéka lesz).

Téma. – Így érkeztünk el a témához, vagyis annak felismeréséhez, hogy a belső harmónia érdekében **minden műveletünket és foglalatosságunkat a legegyszerűbb formátumban kell megközelítenünk.** Ha adódik is olykor bonyodalom, abból ki kell mielőbb mászni és egész egyszerűen kell azt kezelni. Isten maga az, aki ezt az igyekezetünket támogatja. Ugyanakkor az ’ellenoldal’ az agyonbonyolítás forgatókönyvét használja, hogy a gubanc, a káosz és köd zsákutcába, s a megoldatlan, rendezetlen és rendetlen élet körülményeibe taszítson. Világosan látható a

kétféle szándéknak ellentétes iránya. Míg a sátán komplikálja az eseményeket, addig az Úr mindent igyekszik leegyszerűsíteni, átláthatóvá, legyőzhetővé tenni. Mintha csak azt mondaná: Fiacskám, meglátod, menni fog, s megoldjuk...! Így fogalmazza meg segítő szeretetét: „Hűséges az Isten, erőtkön felül nem hagy megkísérteni, hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírjátok”. (I.Kor.10,13.) A sanyarú, egyszerű, igénytelen és visszafogott élet, amikor az ember lemond arról, hogy nagykanállal egye az életet (ezt szent szegénységnek is nevezhetjük) csodálatos bőségét adja a belső életnek! Aki viszont mindent fel akar szűrölni, ami csak útjába kerül, az a mohóság ördögének, szellemének hatása alá kerül, s egy **soha eléggé nem jó** – című bolondériába sodródik bele. Ez a nagypénzű embereknek örökké nyugtalan lelki csapdája. Urunk szerint az igazi vállalkozó az, aki vállalja a meghökkentően szimpla, fényét-vesztett életet. A hiányzó fényt az ilyen majd felülről kapja. Az élet olykor borzadállyal teli dolgokat produkál, de minimum, hogy kifulladászt, kifáraszt. Urunk Jézus Krisztus, Keresztelő János halálhírére (ez borzadály) „elhajózott egy elhagyatott helyre, hogy egyedül legyen”. (Mt.14,13.) Lélekben itt lehet feldolgozni a képtelen és ellehetetlenedett élethelyzeteket. Akad belőlük bőven, de majdnem mindegyiket lelkileg feldolgozatlanul hagyjuk, s így pszichésen állandóan károsodásban vagyunk. Aki vállalja az életet a silányabb oldalról (erről szól a sivatagi, sivár tájkép), az belép Krisztus misztériumába! Ezt csak én, házi teológus mondom: Az Úr misztériuma így hangzik: Tanulj meg veszíteni, s ne akarj már mindent megnyerni! Ha igazán nagytételeben gondold a nyerést, akkor szeressed a pórul-járt szereposztást. Nem kell kilihegned magadat a legjobb opcióért. Legyen barátságos szemedben a sivatagi táj, a zord külső, a semmitmondó látszat. A szürke köpeny látszata alatt te zavartalanul végezheted a belső értékek műhelymunkáját, s átéled ezt a hihetetlennek tűnő titkot. Nem is beszélve arról, hogy közben és ezzel : követed Krisztust.

Akció program. - Vizsgálódjál és figyeljed meg, vajon milyen lélek van benned. Ugyanis kétféle van jelen a nagyvilágban: 1.E világ fejedelmének, a sátánnak szelleme; 2. Urunknak, Jézus Krisztusnak Szelleme. – Vegyük az elsőt: Ettől hangos a világ. Ez mindig elégedetlen, nyugtalan, követelődző, s hangoztatja, hogy neki mi minden jár, amit persze nem kap meg,. Aztán durva, erőszakos. Azt lesi reggeltől estig, hogy az élet mi mindennel tartozik neki, s mennyit szenved, mennyi kár érte, mit kellett neki átélnie, s hogy ő ezt nem érdemli meg a sorstól, hogy bezzeg a másik...s annak hogy meglódukt az élete...stb – kifogyhatatlan panaszkönyv. De van viszonylagosan elfogadható háza, egészsége, s a szükséges életkörülménye, gyakorlatilag nem sorsüldözött. - A másik szerény körülmények között – szinte vergődve él, de ezt jó szívvel, nyugodt egyszerűséggel éli meg. Inkább ő akar megfelelni a ráháruló feladatoknak, s ha lehet nála egyáltalán elégedetlenségről beszélni, akkor leginkább önmagával nincs megelégedve. Nála az igényesség s az elvárás a maga mögött hagyott munkára, imára, viselkedésre irányul. Hajtja valami, hogy – ha már él, - ezt minél szebben és tökéletesebben hajtsa végre. –Mondhatná valaki erre:Kevélységből teszi! - Elvileg lehetne ilyen motiváció is! De ott, ahol nincs mivel dicsekedni, ahol a környezet igénytelensége 'sivatagi táj', kopár egyszerűség, s mellette a nyugodt megelégedettség:Ott Krisztus szelleme van jelen. Ez egyre csak azt suttogja: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (Ap Csel.20, 35). Itt az elvárások nem kifelé, a körülményekre irányulnak, hanem befelé, egyfajta 'megfelelni-akarás'-ra. Az ilyen így gondolkodik: Amit kapok az élettől, azzal nincs bajom; viszont amit én nyújtok, hát bizony, itt még nagyon, de nagyon kell igyekeznem. Összegezeként: Kell az elvárás, az igényesség, de nem mindegy, hogy kinek-kinek hová kerül a hangsúly: A kapok, vagy az adok világára. Ez u.i. egy teszt arról, hogy milyen lélek lakik benned / vagy bennünk. Jó ezért estéknként feltenni a kérdést „Vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől származnak-e?” (I.Jn.4, 1.)

Tanúságtétel. - Szinte típuseset és iskolapélda számba megy, amivel személyesen is találkoztam. Szorgalmas, törekvő, nem is hitetlen, csak éppen hitét nem gyakorló családhoz tértem be (ezektől hemzseg a világ) lelkipásztori családlátogatás kapcsán. Hullára dolgozták magukat, nagy volt a hajtás, A ház még nem volt egészen kész, amikor az elkészült részt megmutatták nekem. Csak benézni volt szabad az egyik berendezett szobába, s majdnem kötelező volt elájulni a gyönyörűségtől. Nem ájultam el, de megkérdeztem: Nagyon szép, de hogyan tudják ezt így megvalósítani? – Hát csak szombat-vasárnap, meg hát ekkor kapunk szakmunkást. – S az Úr napja, meg a családi ima...? – Majd talán, ha elkészül. – El is készült egy jó hónapon belül. Régen a hercegeknek lehetett ekkora magas-fényezésű, luxus otthonuk. Ahogy sejtettem, a hálaadás elmaradt. De valami nem maradt el: A büntetés, a fentről jövő büntetés: A ház ura megkapta a behívót: Egy nem-várt szívinfarktus a nagy hajtásra pontot tett, s házszenelés helyett - beszenelése lett - az apucinak. – S nem mondtam semmit: Ez egy, a sok közül.

Igei ima. - Uram Jézus, Te egy egyszerű, de nyugodt életet éltél. Az élet harcában részed volt ugyan, mégis nyugalmadat és békédet nem veszted el. Taníts meg engem is az egyszerű és nyugodt életvitelre. Ámen.

Minden kedves Nővéremnek és Fivéremnek Urunk egyszerűségét kívánom: Imádságos szeretettel: Károly, Karcsi atya, testvér.